Dosarul nr. **2r-70/26** Judecătoria Bălți (sediul Central)
judecător Snejana Dubceac

D E C I Z I E
19 mai 2026

Colegiul civil şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Nord
În componenţa
Preşedintele completului, judecător Stanislav Grosu
Judecătorii Alina Țihonschi, Mariana Sajin

Examinând, fără citarea părţilor, recursul declarat de Grăjdianu Viorel prin intermediul avocatului Malai Vitalie împotriva încheierii Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 17.02.2026, în cadrul cererii reconvenționale înaintată de Grăjdianu Viorel împotriva SA „FEE Nord" cu privire la constatarea compensării obligațiilor conexe și încasarea penalității restante, prin care cererea a fost respinsă ca fiind tardivă,-

a c o n s t a t a t:

Pretenţiile reclamantului:

La data de 13.09.2024, SA „FEE Nord Bălți" a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Grăjdianu Viorel cu privire la încasarea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, reclamantul a susținut că prin încheierea executorului judecătoresc din 25.10 2021 s-a dispus încasarea de la SA „FEE Nord" în beneficiul lui Grăjdianu Viorel penalitate/dobândă de întârziere în sumă de 73 022,11 lei.

Potrivit ordinelor de plată nr.11195 din 02 noiembrie 2021 SA „FEE Nord" a transferat pe contul executorului judecătoresc Borș Aurelia suma de 73 022,11 lei.

Conform ordinului de plată nr.2074 din 03 noiembrie 2021, executorul judecătoresc Borș Aurelia a transferat pe contul beneficiarului Grăjdianu Viorel suma de 73 022,11 lei.

Prin încheierea judecătoriei Bălți din 05 august 2022, s-a dispus anularea încheierii executorului judecătoresc Borș Aurelia din 25.10.2021 nr. 164-961/2021 privind calcularea dobânzii, penalității și altor sume din întârzierea executării, încheierea devenită irevocabilă prin Decizia Curții de Apel Bălți din 08 noiembrie 2022. Prin încheierea executorului judecătoresc Priseajnaia Alla nr.164- 961/2021 din 04.05.2023, s-a dispus încasarea de la debitorul SA „FEE Nord" în beneficiul lui Grăjdianu Viorel penalitatea de întârziere în sumă de 56 231,26 lei.

Prin scrisoarea executorului judecătoresc Priseajnaia Alla din 04.05.2023, nr.496, Grăjdianu Viorel a fost informat despre supraplata penalității ce constituie suma de 16 790,85 lei cu propunerea de a o restitui în beneficiul SA „FEE Nord".

Ulterior, prin tranzacția de compensare a creanțelor nr.174 din 13.06.2023, Grăjdianu Viorel a restituit supraplata penalității în sumă de 16 790,85, rămânând de restituit suma de 56 231,26 lei.

Prin încheierea judecătoriei Bălți din 25 martie 2024, s-a dispus anularea încheierii executorului judecătoresc Priseajnaia Alla din 04.05.2023 privind calcularea dobânzii, penalității și altor sume rezultate din încheierea menținută prin Decizia irevocabilă a Curții de Apel Bălți din 17 iulie 2024. Prin somația de plată nr.668 din 18.07.2024, SA „FEE Nord" referindu-se la Decizia irevocabilă a Curții de Apel Bălți din 17 iulie 2024, prin care s-a respins recursul declarat de către Grăjdianu Viorel și menținută încheierea judecătoriei Bălți din 25.05.2024 la cererea înaintată de SA „FEE Nord" către executorul judecătoresc Priseajnaia Alla și Grăjdianu Viorel privind contestarea încheierii executorului judecătoresc din 04.05.2023 cu privire la calcularea dobânzii, penalității și altor sume rezultate din încheierea executării s-a solicitat de la Grăjdianu Viorel rambursarea mijloacelor bănești către SA „FEE Nord" în sumă de 56 231,26 lei, iar potrivit răspunsului la somația menționată, Grăjdianu Viorel a refuzat restituirea sumei

solicitate de către SA „FEE Nord”, invocând faptul că mijloacele financiare menționate au parvenit de la contul executorului judecătoresc, urmare a cărui fapt careva obligații față de SA „FEE Nord” nu are.

Prin răspunsul nr.294 din 30.08.2024, executorul judecătoresc Priseajnaia Alla a confirmat faptul că suma calculată prin încheierea din 25.10.2021 care a constituit 73 022, 11 a fost transferată creditorului Grăjdianu Viorel la data de 03.11.2021 conform ordinului de plată nr.2074 din 2021.

Potrivit cererii de chemare în judecată, reclamantul a solicitat încasarea de la Grăjdianu Viorel în beneficiul SA „FEE Nord Bălți” a sumei de 56 231,26 lei și compensarea cheltuielilor de judecată în sumă de 2 236,90 lei.

La data de 13 august 2025, Grăjdianu Viorel a depus cerere reconvențională, indicând că potrivit hotărârii Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 27 ianuarie 2021, dosar nr. 2-815/2020 nr. PIGD 2-20030518-09-2-03032020 (devenită definitivă prin respingerea în totalitate a apelului declarat de pârât la data de 10 iunie 2022, potrivit Deciziei Curții de Apel Bălți nr. 2a-287/21), s-a dispus: admiterea acțiunii înaintate de Grăjdianu Viorel împotriva SA „Furnizarea Energiei Electrice Nord”, intervenient accesoriu Sadovici Alexandru cu privire la anularea ordinului, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la munca încasarea prejudiciului calculate în temeiul art.330 alin. (2) Codul muncii al RM. Se anulează ordinul nr. 13-c din 29.01.2020 „Cu privire la desfacerea contractului individual de muncă ca urmare a demisiei salariatului”. Se restabilește Grăjdianu Viorel, în funcția de contabil-șef al SA „Furnizarea Energiei Electrice Nord”. Se încasează de la SA „Furnizarea Energiei Electrice Nord” c/f 1015602003305, în beneficiul lui Grăjdianu Viorel, salariu pentru perioada absenței forțate de la muncă in mărime de 274 111,24 (două sute șaptezeci și patru mii o sută unsprezece, 24) lei. Se încasează de la SA „Furnizarea Energiei Electrice Nord” c/f 1015602003305 în beneficiul lui Grăjdianu Viorel în temeiul art.330 alin. (2) Codul muncii al R.Moldova, suma de 103 314,27 (o sută trei mii trei sute paisprezece,27) lei.

Grăjdianu Viorel a susținut că, devenind executoriu actul judecătoresc menționat la data de 10 iunie 2022, pârâtul a depus cauțiune abia la data de 02 septembrie 2022. La caz, consideră, că sunt aplicabile prevederile Codului muncii, stabilite la art. 330 alin. 2 al care indică coeficientul de 0.3 % pentru fiecare zi de întârziere pentru neplata în termen a obligațiilor salariale. Astfel fiind în întârziere pentru suma scadentă, rezultă o obligație de plată a penalității dedusă din următoarea formulă (274 111,24 lei adjudecate - 21500 lei achitați la data restabilirii în funcție X 0.3% pentru fiecare zi de întârziere X 82 zile (11 iunie 2022-01 septembrie 2022) = 62 142,36 lei.

Totodată, reține că pârâtul prin intermediul executorului judecătoresc Aurelia Borș, a transferat penalitate pentru perioada menționată supra reieșind și din ulterioara corespondență pentru respectiva perioadă în sumă de 56 231,26 lei, iar dat fiind faptul că prin acțiunea principală în prezenta cauză pârâtul SA „FEE-Nord” solicită restituirea sumei de 56 231,26 lei, precum și dat fiind faptul că ultima totuși a fost în întârziere de plată a sumei adjudecate, la data de 21 februarie 2025 Grăjdianu Viorel, a înaintat declarației de compensare a obligațiilor conexe plăților laborale pentru suma de 56 231,26 lei. Menționează că, declarație expediată la adresa oficială electronică a pârâtei și anume anticamera@fee-nord.md, la care nefiind primit un răspuns negativ până la semnarea prezentei cereri, consideră Grăjdianu Viorel, că aceasta a fost acceptată tacit de pârât.

Totodată, obligațiile laborale adjudecate și declarația de compensare înaintată la data de 21.02.2025, acceptată tacit de pârât, impune necesitatea admiterii prezentei acțiuni pentru

constatarea compensării sumei penalității pertinente perioadei 11 iunie 2022 - 01 septembrie 2022 la valoarea sumei de 56 231,26 lei, iar pentru diferența rămasă și anume 5 911,10 lei solicită dispunerea încasării acesteia din contul SA „FEE-Nord” în favoarea lui Grăjdianu Viorel ca nestinsă până la moment.

Grăjdianu Viorel a solicitat dispunerea constatării compensării sumei achitate de SA „Furnizarea Energiei Electrice Nord” prin ordinul de plată nr. 11195 din 02.11.2021, având drept beneficiar pe Grăjdianu Viorel la valoarea sumei de 56 231,26 lei cu titlu de penalitate în conformitate cu prevederile art. 330 alin. (2) Codul Muncii calculată pentru perioada 11 iunie 2022 - 01 septembrie 2022 în legătură cu neexecutarea la scadență a actului judecătoresc definitiv. Încasarea de la SA „Furnizarea Energiei Electrice Nord”, în favoarea lui Grăjdianu Viorel, a sumei restante în mărime de 5 911,10 lei, cu titlu de penalitate în conformitate cu prevederile art. 330 alin. (2) Codul Muncii, calculată pentru perioada 11 iunie 2022 - 01 septembrie 2022, în legătură cu neexecutarea la scadență a actului judecătoresc definitiv; încasarea de la SA „Furnizarea Energiei Electrice Nord”, în favoarea lui Grăjdianu Viorel a cheltuielilor judiciare, inclusiv cu titlu de asistență juridică ce vor fi prezentate pe parcursul examinării cauzei.

În cadrul ședinței de judecată din 21.11.2025 de către reprezentantul SA „Fee-Nord” a fost depusă cererea privind ridicarea excepției de tardivitate în privința acțiunii reconvenționale.

În motivarea cererii, reclamantul a indicat că la data de 13.09.2024 SA „Fee-Nord” a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Grăjdianu Viorel privind restituirea sumei de 56 231,26 lei și a cheltuielilor de judecată.

La data de 13.08.2025 Grăjdianu Viorel a depus o cerere reconvențională prin care a solicitat declararea compensării sumei la valoarea de 56 231,26 lei și încasarea sumei de 5 911,10 lei cu titlu de penalitate de la SA „Fee-Nord”. În fapt bazându-se pe prevederile art.330 alin.(2) Codul Muncii, Viorel Grăjdianu solicită încasarea penalității cu coeficientul 0,3 pentru fiecare zi de întârziere pentru perioada 10 iunie 2022 - 02 septembrie 2022.

Reprezentantul SA „Fee-Nord” a susținut că, termenul de solicitare a penalităților în conformitate cu prevederile Codului Muncii a expirat în anul 2022 (reclamantul reconvențional a indicat greșit perioada, corect este anul 2021 și nu 2022), iar reclamantul nu a solicitat repunerea în termen și nu a motivat nici într-un fel întârzierea în depunerea acțiunii.

Totodată, invocă faptul că decizia Curții de Apel a fost emisă la data de 10.06.2021, dar nu 2022 cum menționează reclamantul reconvențional, astfel încât, dreptul de a solicita penalitatea pentru perioada 10.06.2021-02.09.2021 s-a prescris la 02.09.2024, iar acțiunea a fost înaintată ulterior acestei dăți.

Reprezentantul SA „Fee-Nord” a solicitat respingerea acțiunii reconvenționale depuse de către Viorel Grăjdianu împotriva SA „Fee-Nord” ca fiind tardivă.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 17.02.2026, cererea reprezentantului SA „FEE Nord” cu privire la ridicarea excepției de tardivitate în cauza civilă la cererea de chemare în judecată reconvențională înaintată de Grăjdianu Viorel împotriva SA „FEE Nord” cu privire la constatarea compensării obligațiilor conexe și încasarea penalității restante a fost admisă:

- ✓ S-a respins ca fiind înaintată tardiv cererea de chemare în judecată reconvențională înaintată de Grăjdianu Viorel împotriva SA „FEE Nord” cu privire la constatarea compensării obligațiilor conexe și încasarea penalității restante.

Solicitarea recurentului:

La data de 01.03.2026, Grăjdianu Viorel prin intermediul avocatului Malai Vitalie a depus cerere de recurs cu privire la casarea încheierii Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 17.02.2026.

Potrivit art.425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Recurentul Consiliul Grăjdianu Viorel a depus cererea de recurs la 01.03.2026 împotriva încheierii primei instanțe din 17.02.2026, adică în termenul stabilit de lege, or recurentul și reprezentantul acestuia au recepționat încheierea contestată la data de 19.02.2026 (f.d. 132; 133).

Argumentele părţilor:

În motivarea recursului, recurentul a menționat că încheierea Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 17.02.2026 este ilegală și arbitrară, solicitând casarea acesteia în totalitate.

Invocă incidența prevederilor art. 965 alin. (1) din Codul Civil, potrivit cărora prin stingerea obligațiilor, încetează raporturile juridice dintre părți în partea ce se referă la obligația stinsă. Astfel termenul de prescripție încetează a curge și nu este aplicabil speței deoarece constatarea unui fapt stins nu are un termen de prescripție. Este un absurd a considera termenul de prescripție pentru un fapt îndeplinit.

Consideră că este important a menționa că depunerea unei acțiuni în justiție pentru constatarea unui fapt realizat este imprescriptibil.

Totodată, făcând referire la prevederile art. 395 Cod civil alin. (3), susține că, fiind efectuată plata de către SA „FEE Nord” asupra unor obligații stinse, care prin cererea din 13.09.2024 (acțiunea principală) s-a cerut restituirea sumelor achitate, astfel consideră că rezultă cert faptul că termenul de prescripție începe a curge de la data în care creditorul a cerut executarea potrivit normei indicate supra situație pentru care este vădit faptul că termenul de prescripție nu a fost omis la înaintarea acțiunii reconvenționale de către recurent în prezenta cauză.

Reține că legiuitorul a stabilit la art. 401 Cod civil și noțiunea de: Întreruperea cursului prescripției extinctive, (1) Cursul prescripției extinctive se întrerupe:

a) printr-un act voluntar de executare sau prin recunoașterea, în orice alt mod, expres sau tacit, a dreptului a cărui acțiune se prescrie, făcută de către cel în folosul căruia curge prescripția. Constituie acte de recunoaștere tacită executarea parțială a obligației, achitarea, în tot sau în parte, a dobânzilor sau a penalităților, constituirea unei garanții, solicitarea unui termen de plată, declararea compensării și alte asemenea manifestări care să ateste în mod neîndoielnic existența dreptului celui împotriva căruia curge prescripția;

b) prin înaintarea în modul stabilit a unei cereri de chemare în judecată, de arbitrare, a unei cereri de eliberare a ordonanței judecătorești sau a unei alte cereri în organul jurisdicțional competent.

Astfel, subliniază că la 21 februarie 2025, recurentul a înaintat declarație de compensare a obligațiilor conexe plăților laborale pentru suma de 56 231,26 lei, declarație expediată la adresa oficială electronică a intimatei și anume anticamera@fee-nord.md, la care nefiind primit un răspuns negativ până la semnarea acțiunii reconvenționale, se consideră că aceasta a fost acceptată tacit de intimat potrivit normei citate supra sau ultimul nu a invocat un răspuns cu privire la aplicarea prescripției.

Termenul de prescripție a fost interpretat eronat de către instanța de fond și prin neglijarea faptului că acesta a fost întrerupt prin acțiunile părților, care în tot acest timp sau aflat pe rolul instanțelor de judecată contestațiile ambelor părți cu privire la încheierea executorului judecătoresc în temeiul căreia își întemeiază intimatul obligația de restituire care este obiectul acțiunii principale, indicând la soluțiile Curții de Apel Bălți din 08 noiembrie 2022 dintre aceleași părți, care a stabilit că recurentul are dreptul sau la penalitate sau la dobândă de

întârziere pentru perioada de referință, precum și potrivit Deciziei Curții de Apel Bălți din 17 iulie 2024, acțiuni în justiție care au întrerupt curgerea termenului de prescripție.

Mai mult, relevă că instanța de fond a neglijat principiul actio nata, potrivit căruia dreptul la acțiune se naște din momentul în care persoana a cunoscut sau trebuie să cunoască încălcarea efectivă a dreptului său.

La acest aspect, subliniază că termenul de prescripție începe a curge nu de la data transferului sumei către recurent (02.11.2021 dată la care a executat un document executoriu) dar de la data la care intimatul a solicitat restituirea acestor sume (13.09.2024 dată la care a înaintat acțiunea în justiție de restituire a sumei) obligația despre restituire fiind născută după cum afirmă intimatul după pronunțarea actelor judecătorești de referință în cererea de chemare în judecată principală.

Consideră imperativ de a sublinia faptul că potrivit legislației, excepțiile de tardivitate sunt de strictă interpretare și pot fi admise doar în situația în care depășirea termenului legal rezultă în mod clar și neechivoc din materialele cauzei. Orice dubiu referitor la momentul nașterii dreptului la acțiune urmează a fi interpretat în favoarea exercitării accesului la justiție.

Astfel, constată că cererea de chemare în judecată a fost depusă în termenul legal calculat de la data comunicării cererii de chemare în judecată cu privire la cererea de restituire a sumei, nefiind stabilită vreo pasivitate cuplabilă din partea recurentului.

Consideră că admiterea excepției de tardivitate realizată prin încheierea instanței de fond recurată este contrară art. 20 din Constituția RM și art. 6 & 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

La data de 23.03.2026, prin intermediul Direcției de Evidență și Documentare Procesuală a Curții de Apel Nord, SA „FEE Nord” a depus referință prin care a solicitat respingerea cererii de recurs depusă de Grăjdianu Viorel prin intermediul avocatului Malai Vitalie și menținerea încheierii Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 17.02.2026.

În susținerea poziției nominalizate, intimatul a invocat faptul că cererea reconvențională se bazează nu pe careva fapte presupuse, compensări sau alte aspecte invocate de recurent în încercarea de a oferi o plauzibilitate celor invocate, ci pe solicitarea achitării unei penalități prevăzute de Codul Muncii (art.330 alin.(2)) la o sumă pecuniară prevăzută într-o decizie judecătorească din 10.06.2021. Astfel, reține că momentul începutului curgerii termenului este data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată, ori, anume de la această dată, conform art.395 alin.(1) Cod Civil recurentul a aflat despre încălcarea dreptului său: „Dreptul la acţiune se naşte la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului”.

În context, relevă că încheierea primei instanțe în pct.29, 41, 43, 44, 47, 48, 50, 51 și ulterioare, cu lux de amănunte descrie atât aspectul procedural al expirării termenului de prescripție, cât și încadrează legal, corect și faptic aceste aspecte în circumstanțele cauzei, reieșind din materialele dosarului.

Cu privire la argumentele recurentului, intimatul reține că invocarea art.965 alin.(1) Cod Civil, cu scopul de a legaliza conceptul de stingere a obligației în cauza dată este neîntemeiată, ori, nu are nici o importanță careva insinuări privind stingerea de obligații cu cererea reconvențională înaintată de V.Grăjdianu bazată pe art.330 CM.

Totodată, referirea la prevederile art.395 alin.(3) CC este incorectă or, conform materialelor cauzei, este aplicabil art.395 alin.(1) CC, fiind clar cunoscut data nașterii termenului la acțiune – data rămânerii definitive a deciziei instanței de judecată – 10.06.2021.

Referirea la art.401 CC este neîntemeiată, ori, din partea S.A. „FEE-Nord” nu a existat nici o recunoaștere a obligației nici printr-un act expres sau tacit, și nici prin vreo acceptare a compensării sumelor, ori, S.A. „FEE-Nord” nu recunoaște aceste solicitări ca fiind valabile.

Recunoașterea unei datorii constituie un act juridic unilateral care trebuie să rezulte dintr-o manifestare clară și neechivocă a voinței debitorului.

Astfel, consideră recursul lui Grăjdianu Viorel ca fiind neîntemeiat, bazat doar pe aprecierile subiective unilaterale ale recurentului, fără o delimitare clară a posibilelor încălcări procedurale sau materiale ale primei instanțe, iar argumentele invocate de către recurent se bazează doar pe faptul dezacordului cu soluția dată de instanță, fără a fi motivată din punctul de vedere a încălcărilor și încadrărilor în temeiurile admisibilității recursului, limitativ stabilite de art.432 CPC.

Criticile invocate de recurent denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esenţă, care evidenţiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluţia instanţei de fond, precum şi lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a actului atacat în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art.432 CPC.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanţelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum şi dezvoltarea lor. Motivele recursului ar însemna nu doar exprimarea nemulţumirii faţă de actul de dispoziţie pronunţat, ci expunerea tuturor circumstanţelor pentru care, din punctul de vedere ar recurentului, instanţa a pronunţat o hotărâre neîntemeiată. Recursul nu se poate limita doar la o simplă enumerare a circumstanţelor de fapt, condiţia legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greşelilor imputate instanţei de fond, o minimă argumentare a criticilor de fapt şi de drept, precum şi indicarea probelor pe care se bazează.

Susține că art. 6 CEDO garantează dreptul justițiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligației instanțelor de judecată de a-și argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanțelor cauzei.

Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicții între motivare şi dispozitiv, constituie o garanție pentru justițiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

În acest context, consideră că prima instanță a ținut cont de aceste deziderate şi a adoptat o încheiere bazată pe materialul probator administrat şi legislația în vigoare, a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei au fost stabilite şi elucidate pe deplin, probelor prezentate li s-a dat o apreciere completă, obiectivă şi sub toate aspectele, încheierea fiind legală şi întemeiată.

Aprecierea instanţei de recurs:

Potrivit prevederilor art.426 alin.(3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părţilor.

Analizând argumentele recursului în raport cu materialele cauzei, colegiul civil şi de contencios administrativ consideră că recursul este neîntemeiat şi urmează a fi respins din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art.427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanţa de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să menţină încheierea.

Materialele cauzei atestă că prin hotărârea Judecătoria Bălți din 27 ianuarie 2021, devenită definitivă prin Decizia Curtea de Apel Bălți din 10 iunie 2021, au fost stabilite obligații

pecuniare în sarcina SA „Fee Nord” în beneficiul lui Grăjdianu Viorel. De asemenea, în temeiul art. 330 alin. (2) din Codul muncii, pentru neexecutarea la timp a obligațiilor salariale, s-a dispus încasarea unei penalități de 0,3% pentru fiecare zi de întârziere.

Prin încheierea executorului judecătoresc din 25.10.2021 s-a dispus încasarea de la SA „FEE Nord” în beneficiul lui Grăjdianu Viorel penalitate/dobândă de întârziere în sumă de 73 022,11 lei (f.d. 6).

Potrivit ordinelor de plată nr.11195 din 02 noiembrie 2021, SA „FEE Nord” a transferat pe contul executorului judecătoresc Borș Aurelia suma de 73 022,11 lei (f.d. 7).

Prin ordinul de plată nr.2074 din 03 noiembrie 2021, executorul judecătoresc Borș Aurelia a transferat pe contul beneficiarului Grăjdianu Viorel suma de 73 022,11 lei (f.d. 8).

Prin încheierea judecătoriei Bălți din 05 august 2022, s-a dispus anularea încheierii executorului judecătoresc Borș Aurelia din 25.10.2021 nr. 164-961/2021 privind calcularea dobânzii, penalității și altor sume din întârzierea executării, încheierea devenită irevocabilă prin Decizia Curții de Apel Bălți din 08 noiembrie 2022 (f.d. 9-18).

Prin încheierea executorului judecătoresc Priseajnaia Alla nr.164-961/2021 din 04.05.2023, s-a dispus încasarea de la debitorul SA „FEE Nord” în beneficiul lui Grăjdianu Viorel penalitatea de întârziere în sumă de 56 231,26 lei (f.d. 19).

Prin scrisoarea executorului judecătoresc Priseajnaia Alla din 04.05.2023, nr.496, Grăjdianu Viorel a fost informat despre supraplata penalității ce constituie suma de 16 790,85 lei cu propunerea de a o restitui în beneficiul SA „FEE Nord” (f.d. 20).

SA „FEE-Nord” a susținut că, prin tranzacția de compensare a creanțelor nr.174 din 13.06.2023, Grăjdianu Viorel a restituit supraplata penalității în sumă de 16 790,85, rămânând de restituit suma de 56 231,26 lei.

Prin încheierea judecătoriei Bălți din 25 martie 2024 s-a dispus anularea încheierii executorului judecătoresc Priseajnaia Alla din 04.05.2023 privind calcularea dobânzii, penalității și altor sume rezultate din încheierea, menținută prin Decizia irevocabilă a Curții de Apel Bălți din 17 iulie 2024 (f.d. 21-31).

La data de 13.09.2024, SA „FEE Nord Bălți” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Grăjdianu Viorel, solicitând încasarea de la ultimul a sumei de 56 231,26 lei și compensarea cheltuielilor de judecată în sumă de 2 236,90 lei.

La data de 13 august 2025, Grăjdianu Viorel a depus cerere reconvențională împotriva SA „FEE-Nord”, solicitând constatarea compensării sumei achitate de SA „FEE-Nord” prin ordinul de plată nr. 11195 din 02.11.2021, având drept beneficiar pe Grăjdianu Viorel la valoarea sumei de 56 231,26 lei cu titlu de penalitate în conformitate cu prevederile art. 330 alin. (2) Codul Muncii calculată pentru perioada 11 iunie 2022 - 01 septembrie 2022 în legătură cu neexecutarea la scadență a actului judecătoresc definitiv și încasarea de la SA „FEE-Nord”, a sumei restante în mărime de 5 911,10 lei, cu titlu de penalitate în conformitate cu prevederile art. 330 alin. (2) Codul Muncii, calculată pentru perioada 11 iunie 2022 - 01 septembrie 2022, în legătură cu neexecutarea la scadență a actului judecătoresc definitiv.

Prin încheierea Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 17.02.2026, cererea reprezentantului SA „FEE Nord” cu privire la ridicarea excepției de tardivitate în cauza civilă la cererea de chemare în judecată reconvențională înaintată de Grăjdianu Viorel împotriva SA „FEE Nord” cu privire la constatarea compensării obligațiilor conexe și încasarea penalității restante a fost admisă. S-a respins ca fiind înaintată tardiv cererea de chemare în judecată reconvențională înaintată de Grăjdianu Viorel împotriva SA „FEE Nord” cu privire la constatarea compensării obligațiilor conexe și încasarea penalității restante.

La data de 01.03.2026, Grăjdianu Viorel prin intermediul avocatului Malai Vitalie a depus cerere de recurs cu privire la casarea încheierii Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 17.02.2026.

Potrivit art.186[1] alin.(1) Cod de procedură civilă, cererile depuse în instanța de judecată peste termenul de prescripție extinctivă, a căror tardivitate a fost invocată în faza de pregătire a cauzei pentru dezbateri judiciare de partea în proces, persoana în a cărei favoare a curs prescripția, de creditorul persoanei sau de către oricare altă persoană care are interes legitim, se examinează în fond doar după examinarea de către instanța de judecată a excepției de tardivitate. Dacă reclamantul a solicitat repunerea în termenul de prescripție sau solicită repunerea odată cu ridicarea excepției, instanța de judecată examinează excepția de tardivitate concomitent cu cererea de repunere în termen.

În corespundere cu prevederile art.391 Cod civil, termenul general în interiorul căruia persoana poate sa-si apere, pe calea intentării unei acțiuni în instanța de judecată, dreptul încălcat este de 3 ani, iar acțiunile privind apărarea drepturilor persoanele nepatrimoniale se prescriu numai în cazurile prevăzute de lege.

Conform art.395 alin.(1) Cod civil, termenul de prescriptie extinctivă începe să curgă de la data naşterii dreptului la acţiune. Dreptul la acţiune se naște la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului. (4) În acţiunile privind repararea prejudiciului, termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât tipul prejudiciului, cât si pe cel care răspunde de el. (8) Prescripția dreptului la acţiune în restituirea îmbogățirii nejustificate începe să curgă de la data la care creditorul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât existenta dreptului său la restituire, cât și persoana obligată să restituie. Dispozițiile prezentului alineat se aplică în mod corespunzător și în cazul acțiunii întemeiate pe gestiunea de afaceri fără mandate. (12) Acțiunile prevăzute la alin.(7), (8), (10) si (11) se supun termenului general de prescripție, cu excepția prevăzută la art.328 alin.(3) enunțul al doilea.

Conform art. 330 alin. (2) Codul muncii al Republicii Moldova, în cazul întârzierii plății drepturilor salariale, angajatorul datorează o penalitate în mărime de 0,3% din suma neachitată pentru fiecare zi de întârziere.

Colegiul Civil relevă că prin depunerea cererii reconvenționale la data de 13 august 2025, Grăjdianu Viorel împotriva SA „FEE-Nord”, primul a solicitat:

- constatarea compensării sumei achitate de SA „FEE-Nord” prin ordinul de plată nr. 11195 din 02.11.2021, având drept beneficiar pe Grăjdianu Viorel la valoarea sumei de 56 231,26 lei cu titlu de penalitate în conformitate cu prevederile art. 330 alin. (2) Codul Muncii calculată pentru perioada 11 iunie 2022 - 01 septembrie 2022 în legătură cu neexecutarea la scadență a actului judecătoresc definitiv;

- încasarea de la SA „FEE-Nord”, a sumei restante în mărime de 5 911,10 lei, cu titlu de penalitate în conformitate cu prevederile art. 330 alin. (2) Codul Muncii, calculată pentru perioada 11 iunie 2022 - 01 septembrie 2022, în legătură cu neexecutarea la scadență a actului judecătoresc definitiv.

Hotărârea Judecătoriei Bălți din 27 ianuarie 2021, menținută prin Decizia Curții de Apel Bălți din 10 iunie 2021, a devenit definitivă și executorie la data pronunțării deciziei instanței de apel, iar având în vedere perioada pentru care se solicită penalitatea este 10 iunie 2021 - 02 septembrie 2021 încasarea drepturilor salariale privind încasarea penalității aferente perioadei sus-menționate, a devenit exigibilă la data încetării întârzierii, adică 02 septembrie 2021.

Având în vedere cele nominalizate, Colegiul ajunge la concluzia că penalitatea prevăzută de art. 330 alin. (2) Codul muncii constituie o creanță distinctă și accesorie obligației principale

privind achitarea drepturilor salariale, născută ca efect al executării cu întârziere a hotărârii judecătorești executorii. Astfel, deși obligația principală derivă din actul judecătoresc devenit executoriu la 10 iunie 2021, dreptul material la acțiune privind încasarea penalității s-a consolidat și a devenit exigibil doar la momentul încetării stării de întârziere, respectiv la data executării obligației principale – 02 septembrie 2021.

Astfel, perioada relevantă pentru calcularea penalității este cuprinsă între data la care hotărârea judecătorească a devenit executorie și data executării efective a obligației salariale, iar creanța aferentă penalității a devenit certă, lichidă și exigibilă la încetarea întârzierii debitorului.

Totodată, instanța subliniază că pretențiile formulate prin cererea reconvențională nu vizează o dublă reparare ori o nouă încasare efectivă a sumei de 56 231,26 lei, întrucât suma respectivă a fost deja achitată anterior prin ordinul de plată nr.11195 din 02.11.2021.

În esență, Grăjdianu Viorel urmărește constatarea pretinsei stingeri reciproce a obligațiilor dintre părți prin compensarea sumei solicitate de SA „FEE-Nord” cu creanța invocată de acesta cu titlu de penalitate calculată în temeiul art.330 alin.(2) Codul muncii pentru perioada 11 iunie 2021 – 01 septembrie 2021.

Sub acest aspect, instanța reține că mecanismul compensării are ca finalitate evitarea unei duble executări și restabilirea echilibrului patrimonial dintre părți. Totuși, aplicarea acestui mecanism presupune existența unor creanțe reciproce care, la momentul invocării compensării pe cale jurisdicțională, să poată fi valorificate în mod valabil în circuitul procesual civil.

Or, simpla invocare a compensării nu este aptă să înlăture incidența normelor privind prescripția extinctivă și nici să confere posibilitatea valorificării judiciare a unei creanțe pentru care dreptul material la acțiune este prescris.

Mai mult, caracterul reparator și sancționator al penalității prevăzute de art. 330 alin. (2) Codul Muncii derivă din necesitatea garantării executării prompte a obligațiilor salariale și a protecției efective a salariatului împotriva consecințelor întârzierii la executare. Din această perspectivă, simpla achitare ulterioară a obligației principale nu înlătură dreptul creditorului de a pretinde penalitatea aferentă perioadei de întârziere, întrucât prejudiciul juridic generat prin executarea tardivă s-a produs deja.

Totodată instanța reține că prescripția extinctivă nu stinge creanța în sine, ci doar dreptul creditorului de a obține executarea silită a acesteia pe cale coercitivă. Totuși, posibilitatea teoretică a existenței unei obligații naturale nu echivalează automat cu dreptul procesual al creditorului de a valorifica activ creanța prescrisă prin promovarea unei acțiuni sau cereri reconvenționale.

Colegiul reține că instituția compensării nu poate fi utilizată ca mecanism indirect de eludare a normelor imperative privind prescripția extinctivă. Deși compensarea poate opera în anumite condiții asupra unor creanțe coexistente, aceasta presupune existența unei creanțe susceptibile de valorificare juridică la momentul invocării sale

Or, la data formulării declarației de compensare și a cererii reconvenționale, creanța invocată cu titlu de penalitate era deja afectată de prescripția extinctivă, iar reclamantul reconvențional urmărea valorificarea activă a acesteia în procesul civil.

În consecință, instanța concluzionează că dreptul reclamantului reconvențional de a solicita penalitatea pentru executarea tardivă a drepturilor salariale este unul autonom, născut și devenit exigibil la data încetării întârzierii, iar solicitarea privind constatarea compensării sumei deja achitate reprezintă o modalitate procedurală prin care reclamantul reconvențional urmărește valorificarea creanței pretinse cu titlu de penalitate, fără a implica o dublă valorificare a aceleiași creanțe.

Instanța reține că, indiferent de formularea juridică aleasă de reclamantul reconvențional ori de modalitatea în care acesta își structurează pretențiile, obiectul real al cererii deduse judecății îl constituie valorificarea unei creanțe pretins datorate cu titlu de penalitate pentru executarea tardivă a hotărârii judecătorești definitive privind achitarea drepturilor salariale.

În speță, reclamantul reconvențional nu s-a limitat la invocarea compensării ca simplu mijloc de apărare pasivă împotriva acțiunii principale, ci a urmărit recunoașterea judiciară a existenței creanței pretinse și producerea efectelor juridice ale acesteia printr-o pretenție autonomă dedusă judecății, ceea ce reprezintă o veritabilă valorificare activă a dreptului pretins

Instanța distinge între invocarea compensării pe cale de excepție pur defensivă și formularea unei cereri reconvenționale autonome întemeiate pe existența unei creanțe pretinse.

Sub acest aspect, instanța apreciază că natura juridică a pretenției nu poate fi determinată exclusiv prin denumirea atribuită de parte cererii formulate, ci prin conținutul efectiv al dreptului subiectiv pretins și efectele juridice urmărite. Or, prin cererea reconvențională formulată, Grăjdianu Viorel urmărește recunoașterea existenței unei creanțe autonome reprezentând penalitatea prevăzută de art. 330 alin. (2) Codul muncii, aferentă perioadei de întârziere la executarea obligației principale.

În consecință, momentul de început al curgerii termenului de prescripție extinctivă urmează a fi determinat în raport cu data la care dreptul la acțiune privind această creanță a devenit exigibil. Instanța reține că penalitatea solicitată este aferentă perioadei 11 iunie 2021 – 01 septembrie 2021, iar starea de întârziere a încetat cel târziu la data de 02 septembrie 2021, odată cu executarea obligației principale.

În această ordine de idei, instanța apreciază că anume de la această dată, creditorul a cunoscut întinderea integrală a pretenției sale și a dobândit posibilitatea efectivă de a valorifica pe cale judiciară dreptul pretins încălcat. Prin urmare, dreptul material la acțiune privind încasarea penalității s-a născut cel târziu la 02 septembrie 2021, dată de la care a început să curgă termenul general de prescripție extinctivă de 3 ani.

Totodată, penalitatea prevăzută de art. 330 alin. (2) Codul muncii, deși are caracter accesoriu față de obligația principală, constituie o creanță distinctă sub aspectul valorificării judiciare, fiind supusă regulilor generale privind prescripția extinctivă. Simpla existență anterioară a raportului juridic principal ori executarea ulterioară a obligației salariale nu suspendă și nu întrerupe de drept curgerea termenului de prescripție pentru creanța derivată din executarea tardivă.

Formularea pretenției sub forma unei solicitări de „constatare a compensării” nu are aptitudinea juridică de a eluda aplicarea normelor privind prescripția extinctivă. Or, indiferent dacă partea urmărește obținerea unei condamnări la plată ori constatarea stingerii reciproce a obligațiilor prin compensare, premisa esențială rămâne existența unei creanțe valabile și exigibile. În măsura în care dreptul material la acțiune privind creanța invocată este prescris, acesta nu mai poate fi valorificat nici pe cale principală, nici pe cale reconvențională, și nici indirect, prin intermediul instituției compensării judiciare.

În acest sens, instanța reține că termenul general de prescripție s-a împlinit la data de 02 septembrie 2024. Or, cererea reconvențională a fost depusă abia la 13 august 2025, respectiv după expirarea termenului legal de prescripție extinctivă.

În lipsa unor circumstanțe legale privind suspendarea, întreruperea sau repunerea în termenul de prescripție, instanța concluzionează că dreptul material la acțiune privind penalitatea pretinsă este prescris, motiv pentru care pretențiile formulate prin cererea reconvențională urmează a fi respinse ca tardiv introduse, or argumentele recurentului cu privire la întreruperea termenului de

prescripție sunt vădit neîntemeiate, or prin formularea acțiunii introductive de către SA „FEE-Nord”, precum și afirmațiile referitoare la existența unei compensări acceptate tacit de societate.

Întreruperea prescripției extinctive presupune, potrivit regulilor generale în materie, existența unui act neechivoc de recunoaștere a datoriei din partea debitorului ori valorificarea dreptului material la acțiune de către titularul creanței în interiorul termenului legal de prescripție. Or, în speță, nu s-a făcut dovada existenței unui act expres și neîndoielnic prin care SA „FEE-Nord” ar fi recunoscut obligația pretinsă cu titlu de penalitate aferentă perioadei 11 iunie 2021 – 01 septembrie 2021.

Dimpotrivă, promovarea acțiunii privind restituirea sumei achitate relevă contestarea caracterului datorat al acestei sume și infirmă existența unei manifestări de voință apte să constituie recunoaștere a datoriei. Or, un act juridic prin care partea contestă însăși existența creanței nu poate fi interpretat, în același timp, drept recunoaștere susceptibilă să întrerupă cursul prescripției extinctive.

Suplimentar, instanța reține că executarea obligației principale privind drepturile salariale la data de 02 septembrie 2021 nu poate avea semnificația juridică a recunoașterii obligației accesorii reprezentate de penalitate. Plata debitului principal produce efecte exclusiv asupra obligației executate și nu echivalează, în mod automat, cu asumarea ori confirmarea unei creanțe distincte privind penalitățile pentru întârziere, în lipsa unei manifestări exprese de voință în acest sens.

Referitor la declarația de compensare expediată la data de 21 februarie 2025, instanța reține că aceasta a fost formulată ulterior împlinirii termenului general de prescripție extinctivă, dintervenită la data de 02 septembrie 2024. Prin urmare, la momentul emiterii declarației, dreptul material la acțiune privind penalitatea era deja prescris.

Or, o creanță prescrisă nu poate fi valorificată pe cale judiciară prin simpla formulare unilaterală a unei declarații de compensare, în lipsa condițiilor legale privind existența unor creanțe reciproce, certe, lichide și exigibile la momentul intervenirii compensării. Exigibilitatea formală a creanței nu înlătură efectele prescripției extinctive asupra posibilității de valorificare coercitivă a acesteia.

De asemenea, instanța apreciază ca nefondată susținerea privind o pretinsă acceptare tacită a compensării de către SA „FEE-Nord”. Tăcerea unei părți nu poate produce efecte juridice de acceptare decât în cazurile expres prevăzute de lege, de convenția părților sau atunci când circumstanțele cauzei demonstrează fără echivoc existența unei conduite concludente de acceptare. În cauza dedusă judecății, asemenea circumstanțe nu au fost probate.

Or, conduita procesuală a SA „FEE-Nord”, manifestată prin promovarea acțiunii de întoarcere a plății și contestarea expresă a creanței invocate de reclamantul reconvențional, exclude posibilitatea reținerii unei acceptări tacite a compensării ori a existenței unui acord implicit privind stingerea obligațiilor reciproce.

În consecință, instanța concluzionează că nici executarea obligației principale, nici promovarea acțiunii introductive de către SA „FEE-Nord”, și nici declarația unilaterală de compensare din 21 februarie 2025 nu au produs efectul juridic al întreruperii termenului de prescripție extinctivă și nu pot înlătura incidența prescripției asupra creanței pretinse cu titlu de penalitate.

Totodată, Colegiul reține că solicitarea reclamantului reconvențional privind „constatarea compensării” nu reprezintă o pretenție autonomă și distinctă de creanța principală invocată cu titlu de penalitate, ci constituie doar modalitatea juridică prin care acesta urmărește valorificarea aceleiași creanțe pretins restante.

Or, analiza conținutului efectiv al cererii reconvenționale demonstrează că finalitatea urmărită de parte constă în recunoașterea existenței și valorificarea unei creanțe bănești reprezentând penalitatea pentru executarea tardivă a hotărârii judecătorești.

Instanța reține că o creanță prescrisă nu poate fi valorificată jurisdicțional prin simpla formulare unilaterală a unei declarații de compensare, în măsura în care dreptul material la acțiune aferent acesteia este stins prin efectul prescripției extinctive.

Prin urmare, solicitarea de constatarea compensării derivă direct din pretenția privind încasarea penalității și este accesorie acesteia, neputând fi calificată drept o cerere distinctă susceptibilă să dea naștere unui nou termen de prescripție extinctivă.

Chiar presupunând teoretic admisibilitatea compensării unei creanțe prescrise în anumite situații juridice, o asemenea ipoteză nu este incidentă în prezenta cauză, întrucât reclamantul reconvențional nu a opus compensarea exclusiv pe cale de excepție procesuală pasivă, ci a urmărit valorificarea activă și recunoașterea judiciară a creanței pretinse prin formularea unei cereri reconvenționale autonome.

Or, a admite contrariul ar echivala cu posibilitatea eludării normelor imperative privind prescripția extinctivă prin simpla reformulare a aceleiași pretenții sub forma unei cereri în constatare ori compensare, ceea ce este inadmisibil. Regimul juridic al prescripției se determină în funcție de dreptul material valorificat în substanța sa, iar nu de denumirea ori tehnica procedurală utilizată de parte.

Astfel, termenul de prescripție urmează a fi raportat la momentul nașterii dreptului material la acțiune privind creanța reprezentând penalitatea, respectiv la data încetării întârzierii – 02 septembrie 2021 –, iar nu la data formulării declarației de compensare ori a invocării acesteia în cadrul procesului.

În consecință, instanța concluzionează că pretenția reclamantului reconvențional privind constatarea compensării nu are caracter autonom față de creanța pretinsă cu titlu de penalitate și nu este aptă să determine începerea unui nou termen de prescripție extinctivă, aceasta fiind supusă aceluiași regim juridic și acelorași limite temporale aplicabile dreptului principal pretins.

Astfel, având în vedere cele expuse mai sus, colegiul civil ajunge la concluzia că încheierea Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 17.02.2026 este întemeiată şi urmează a fi menținută, argumentele recursului fiind neîntemeiate.

În conformitate cu art. 427 lit. a), 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Nord,-

Decide:

Recursul declarat de Grăjdianu Viorel prin intermediul avocatului Malai Vitalie se respinge.

Încheierea Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 17.02.2026, în cadrul cererii reconvenționale înaintată de Grăjdianu Viorel împotriva SA „FEE Nord” cu privire la constatarea compensării obligațiilor conexe și încasarea penalității restante se menține.

Decizia este irevocabilă de la emitere.

Președintele completului
Judecător Stanislav Grosu

judecătorii Alina Țihonschi Mariana Sajin